

מ"ת 35871/04/16 - מדינת ישראל נגד מחמוד אלחדור

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 35871-04-16 מדינת ישראל נ' אלחדור(עציר)

בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
המבקשת מדינת ישראל על-ידי פרקליטות מחוז ירושלים
נגד נגד
המשיב מחמוד אלחדור (עציר) על-ידי עו"ד דודו עמר

החלטה

בפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

האישום והראיות לכאורה

1. כתב האישום מונה שלושה אישומים בהם נטען כי המשיב, בשיתוף אחרים, ביצע עבירות מרמה של מתלוננים אשר הונו על ידו לסבור כי הם רוכשים או מקבלים באמצעותו זכויות בקרקעות. ההגנה חולקת על קיומן של ראיות לכאורה ולחלופין טוענת שקיימת חולשה בראיות.

2. כידוע, בשלב זה של ההליך נדרשות ראיות שיש בהן פוטנציאל ממשי להרשעה, וככלל אין בית המשפט נזקק לשאלות של מהימנות עדים אלא במקרים של פערים הבולטים על פני הגרסה (למשל בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (1996); בש"פ 11271/03 **מדינת ישראל נ' אלפרון** (2003)). הראיות שהוצגו בפני עומדות במבחן זה, וזאת מבלי לגלות פערים שיש בהם לעלות, בשלב זה של ראיות-לכאורה, כדי חולשה מהותית בעצמת הראיות.

האישום הראשון

3. אישום זה עוסק בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל באמצעותו דבר. כפי הנטען, בשנת 2014 ועל רקע פנייתו של המתלונן חאג' ראפע (להלן "ראפע") לאדם בשם ג'וודאת אבו אלהווא (להלן "ג'וודאת") בבקשה לסייע לו באיתור קרקע לרכישה בירושלים, החליטו המשיב וג'וודאת להונות את המתלונן. בנובמבר 2014 פנה ג'וודאת לראפע והציע לו לרכוש קרקע הרשומה בבעלות מוחמד חוסיין מאיו (להלן "מאיו") בעל אזרחות אמריקאית שעזב את ישראל בשנת 1961. ג'וודאת לא סיפר לראפע שהקרקע רשומה באגף לנכסי נפקדים ולכן לא ניתן למכרה. כדי לגרום לראפע לשלם סכומי כסף, התחזה המשיב לאדם בשם אוסמה אל חרוף שכיניו סאבר והציג עצמו בפני ראפע כשוכר של אחת הדירות שעל הקרקע וכמקורב למאיו.

המשיב הצביע בפני ראפע על קרקע כלשהי כקרקע הנדונה והפגישו עם אישה שהתחזתה לאחותו של המשיב ואשר לכאורה מתגוררת באותה דירה. עוד הציג בפני ראפע מסמך רפואי מזויף לפיו מאיו מטופל בהדסה הר הצופים. אדם אחר בשם מחמוד עליאן התחזה למאיו. המשיב, ג'וודאת, עליאן וראפע נפגשו תחילה בסמוך לעיריית ירושלים שם סיכמו שראפע יעביר סך 600,000 ₪ בתשלומים לעליאן המתחזה למאיו תמורת הקרקע. זאת, באמצעות העברת הכספים למשיב ולג'וודאת. בהמשך, העביר ג'וודאת לראפע יפוי כוח בלתי חוזר מזויף, הנחזה כחתום בידי מאיו ומאומת על-ידי הקונסוליה הירדנית. בנוסף, המשיב וג'וודאת קבעו ארבע פגישות עם ראפע בבית החולים הדסה אליהן התייצב גם עליאן כשהוא מתחזה למאיו וישוב על כיסא גלגלים. כתוצאה מן המרמה, העביר ראפע מעת לעת כספים לג'וודאת בסך כולל של למעלה מ-200,000 ₪. עם פטירתו של ג'וודאת ביום 22.10.15 סיכם המשיב עם ראפע שהתשלומים ימשיכו דרכו, וראפע אשר פיתח אמון במשיב הסכים שלאחר כל תשלום יסתפק בשיחה טלפונית ממאיו חלף העברת קבלות כפי שנהגו עד לאותה עת. על יסוד האמור העביר ראפע למשיב סך של כ-150,000 ₪ נוספים.

4. הראיות באישום זה מבוססות, ראשית, על דברי ראפע. בהודעה מיום 6.3.16 פירט את ההתרחשות המצוינת באישום, שלא אחזור על פרטיה. בין היתר סיפר כי לג'וודאת שילם סכומים במזומן ובהעברות בנקאיות, לאחר פגישה עם "מאיו" בה סוכם על מחיר הקרקע. בהתמקד באמירותיו הנוגעות למשיב, ציין ראפע כי ג'וודאת סיפר לו שבקרקע מתגורר אדם בשם סאבר "שהוא עוזר של מאיו", מסייע למאיו להגיע לבתי חולים ולוקחו להרצאות "ככה אמרו לי". עוד סיפר שבדירה עצמה פגש ראפע ב"אחות של סאבר", כי הכיר את "סאבר" דרך ג'וודאת, פגשו למעלה מעשר פעמים, הכירו גם בשם אוסמה אל חרוף וכי סאבר "הוא חבר שלי ואם תפנו אליו הוא בטוח יוכל להביא לכם את מאיו". ראפע הוסיף וסיפר כי סאבר "סחב את מאיו על כיסא גלגלים" בזמן הפגישות בבית החולים הדסה (עמ' 2). כן ציין שלאחר פטירתו של ג'וודאת, סאבר נכנס לתפקידו של ג'וודאת בקבלת כספי רכישת הנכס מידי ראפע וזאת "כי הוא מכיר את מאיו". סאבר נהג לומר לראפע שהוא נוסע לירדן למאיו כדי להעביר לו את הכספים שהוא מקבל מראפע ו"ברגע שסאבר היה מעביר למאיו את הכסף הייתי מקבל שיחת טלפון ממאיו שמאשר לי שקיבל את הכסף". ראפע זיהה את "סאבר" בתמונות ומסר מספרי טלפון שלו. עוד הוסיף ששילם לו תחילה 4000 דולר במזומן ובהמשך עוד 150 אלף ₪ במספר תשלומים וכן סכומים נוספים של אלפי שקלים כמפורט שם. ראפע נשאל האם יש לו תימוכין במסמכים לטענותיו וציין שברשותו המסמכים הרפואיים של מאיו (הוא מסר מסמכים הנחזים לתעד טיפול רפואי במאיו בבית החולים הדסה), יפוי כוח בלתי חוזר, צילומי דרכון וחווה שכירות שבין סאבר למאיו (עמ' 3-4). בהודעה מיום 7.3.16 מסר ראפע מסמכים אלה ונוספים למשטרה, כולל אישורים על העברות בנקאיות של כספים. בהודעות נוספות מהימים 7.3.16, 21.3.16 ו-30.3.16 הוסיף ופירט את ההתרחשויות הנדונות. זאת, תוך שחזר על טענותיו כי שילם כספים למשיב, רובם לאחר פטירתו של ג'וודאת אך גם 4,000 דולר לפני כן (הודעה מיום 30.3.16, עמ' 1). בין היתר ציין ראפע כי בשל המסמכים שקיבל מהמשיב ומג'וודאת האמין שניתן לרשום את זכויותיו על הקרקע ולא בדק זאת טרם התשלומים. בהמשך ניסה לרשום, באמצעות עו"ד שאדי קסום, הערת אזהרה על הקרקע אך נמסר לעו"ד קסום שלא ניתן לעשות זאת (הודעה מיום 21.3.16, עמ' 1). עוד ציין ראפע (שם, בעמ' 2) שהמשיב הוא שהציג בפניו את חווה השכירות, טען בפניו כי חתם על החווה, והתייצג בפניו כסאבר.

5. כאמור, בשלב זה אין נבחנת מהימנות גרסתו של סאבר. ועם זאת אציין, כי תלונתו של ראפע נמסרה כאשר הוא אינו ממקד את חיצי "סאבר". למעשה, הדברים נמסרו על ידי ראפע בלשון ממנה עולה כי הוא לא סבר, בזמן מסירתם לחוקרי המשטרה, ש"סאבר" הונה אותו, והבין זאת רק בדיעבד. ראפע טען בהודעותיו כי סאבר הוא חברו, כי סאבר העביר את הסכומים שקיבל ממנו למאיו, ובלשונו "אני אומר לך אנחנו מכירים והוא כמו חבר הוא אל

(צ"ל: לא) יעשה דבר כזה". לשון אחרת, ראפע לא מסר את הדברים בניסיון לסבך את "סאבר", הוא המשיב. הדבר מגביר את היכולת להיסמך על דבריו.

6. זאת ועוד, דברי ראפע נתמכים בראיות נוספות. לצד המסמכים שצוינו לעיל ואשר הוצגו בידי ראפע לחוקרים, ראפע הוסיף וערך רישום בכתב יד של התשלומים שביצע עבור הקרקע, שאף הוא מצוי בחומר החקירה. בנוסף, בדגש על הקשר שבין המשיב לבין המרמה, יצוין כי בחיפוש בביתו של המשיב נתפסו צילומי רשיון נהיגה על-שם מאיו, בקופסה מתחת למיטה בחדר השינה (דו"ח פעולה של אשר אבני מיום 1.3.16). המשיב ניסה בחקירתו להרחיק עצמו ממסמכים אלה בטענה שאינם שלו אלא של ג'וודאט, שמעולם לא ראה אותם ושבונו בן השש שיחק בהם (הודעה מיום 1.3.16 ש' 121-113). יצוין שבאותו חיפוש נתפסה אצל המשיב גם חותמת של עורך-דין בשם אלאסטל (ששמו אינו נזכר באישומים) וחותמות נוספות.

7. תמיכה נוספת להודעותיו של ראפע מצויה בטענתו שם לפיה ביקש למכור את הקרקע הלאה, לאדם בשם יוסי. טענה זו נתמכת בהודעתה של עורכת דינו של יוסי, דבורה בדיחי, מיום 16.3.16. בדיחי אף נכחה באחת הפגישות בהדסה וסיפרה שנכחו בה אנשים נוספים לרבות אדם שהציג עצמו כמאיו, ישב בכסא גלגלים וטען שהוא בעל הקרקע. עוד הציגה מסמכים שקיבלה במסגרת המגעים לעסקה לרכישת הקרקע, המקבילים למסמכים שהציג ראפע ובהם יפוי הכוח והאישור הקונסולרי המזויפים.

8. התמיכה הראייתית כוללת גם מסמכים נוספים: מכתבו מאוגוסט 2015 של עו"ד סואעד מהאגף לנכסי נפקדים לעו"ד קסום, לפיו מאיו הוא נפקד כלפי הקרקע הנדונה; מסמך הנחזה להיות יפוי כוח מאת מאיו לראפע, באישור קונסול ישראל בירדן ובצירוף צילום דרכון של מאיו - ולצדו תעודת עובד ציבור לפיה הקונסול לא אישר מסמך זה ואישורו זויף; מסמכי הרישום של הקרקע; והתכתבויות של עו"ד שאדי קסום שייצג את ראפע וכן מזכרו של רמ"ח גל לוי מהם עולה שראפע ניסה לרשום הערת אזהרה על הקרקע תוך שצירף את המסמכים שקיבל במסגרת המרמה לרבות יפוי הכוח, אך סורב בשל נפקדותו של מאיו כלפי הקרקע. מסמכים אחרונים אלה, לרבות מכתבו הנזכר לעיל של עו"ד סואעד, מראים כי ראפע לא ידע מלכתחילה אודות המרמה ואודות המניעה לרכוש את הקרקע - טענה אותה העלה המשיב, כפי שאראה בהמשך.

9. ראיה משמעותית נוספת, שבפני עצמה עשויה לספק ראיות לכאורה, היא גרסתו של עליאן, שכאמור התחזה למאיו במסגרת המרמה. המדובר בשותף אשר מפליל את המשיב במעשים. בהודעה ראשונה מיום 7.3.16 הכחיש עליאן את מעורבותו במרמה, הגם שהתקשה להסביר תמונות שלו שהוצגו בפניו ובין היתר זיהה את המשיב באחת התמונות שצולמו בהדסה (ש' 37). בהודעה נוספת מאותו היום (שעה 17:01) שינה טעמו, ומסר הודאה המפלילה הן את עצמו והן את המשיב. הוא סיפר שהמשיב וג'וודאט "קראו לי להציג את עצמי בתור אדם זקן" בשם מאיו, לומר שיש לו בית בואדי ג'וז ולמכור אותו. המשיב הוא שפנה אליו, הנחה אותו מה לעשות (לרבות ישיבה על כסא גלגלים בבית החולים) והבטיח לו לחלוק עמו את הכספים שיקבל מן המרמה (עמ' 1-2). לגבי המשיב הוסיף וסיפר "הוא תמיד רדף אחריי שאני אביא נוסח רישום טאבו על מנת שירמה אנשים" (עמ' 2 ש' 16). עליאן הוסיף ומסר פרטים המסבכים את המשיב לרבות נוכחותו בפגישות רלבנטיות. כשנשאל האם ראה את הכספים שקיבל המשיב השיב תחילה בשלילה, אך בהמשך סיפר שהמשיב "בבית שלי היה מראה לי את החבילות של הכספים ואמר לי שלקח מתל אביב, חיפה" (ש' 36). ביום 9.3.16 מסר עליאן גרסה מפורטת יותר, במסגרתה תיאר היכרות ממושכת עם המשיב, פירט את פנייתם של ג'וודאט והמשיב אליו תוך שהבטיחו לו שיקבל מחצית מכספי המרמה, והוסיף כי החליט להודות במעשים משום שהפרו את הבטחתם ולא שילמו לו את חלקו (ש' 22-16). בעימות עם המשיב חזר

על דברים דומים והוסיף, בנימה אפולוגטית, כי לא ביקש "להפיל" איש אך נאלץ להודות כשהוצגו לו תמונות "רואים זה אני אין לי מה להגיד" (העימות מצוי בהודעת המשיב מיום 9.3.16 עמ' 4 ואילך).

10. את השגות ההגנה לענין גרסתו המפלילה של עליאן איני יכול לקבל. יוזכר שעליאן הפליל גם את עצמו בהודאה זו במעורבות במרמה, דבר המגביר את היכולת להיסמך עליה. העובדה שנמלך בדעתו וסיפר את הדברים לאחר הודעה ראשונה בה הכחיש את העבירה אינה נדירה ואין בה כשלעצמה כדי לגרוע ממשקל דבריו לשלב זה.

11. לבסוף, דבריו של המשיב עצמו מספקים תמונה בלתי אחידה, בלשון המעטה, שיש בה להוסיף לראיות נגדו. המשיב ניסה להרחיק עצמו מן ההתרחשויות מושא האישום תוך שחזר וסתר את עצמו. בכלל זה הרחיק עצמו מראפע. תחילה טען שפגשו פעם אחת, לא שוחח עמו ולא היה לו כל קשר אליו (הודעה מיום 7.3.16 ש' 29-46). אלא, שבעימות ביניהם אישר המשיב שכיניו הוא "סאבר", שפגש בראפע מספר פעמים, אכל עמו וקיבל ממנו כסף, לטענתו כהלוואה (שם, עמ' 10-11). בהמשך, כאשר החוקר חזר ושאלו האם הכסף התקבל עבור הקרקע, ולאחר מספר ניסיונות להתחמק מתשובה, שינה המשיב טעמו וטען שלא קיבל כסף מראפע (שם, ש' 360). לגבי מאיו טען שאינו מכירו, ובד-בבד כי "הכרתי אותו דרך אבו אלהווא וראפע" (ש' 423). בהודעה נוספת מיום 9.3.16 שינה שוב את גרסתו והפעם טען שראפע היה בסוד המרמה. במסגרת זו אישר שעליאן התחזה למאיו וכי הוא עצמו נכח בפגישה בבית החולים, אך לדבריו הכל בוצע לבקשתו של ג'וודאת וכי ראפע ביקש, באמצעות המרמה, למכור את הקרקע ליהודי בשם יוסי. ראו גם את הודעתו מיום 14.4.16 שגם בה העלה טענות חדשות, כגון שראפע הוא שאמר לעליאן להתחזות לחולה בפגישות בהדסה (ש' 214). דבריו של המשיב בחקירותיו אינם, אפוא, אחידים או משכנעים, ועשויים לספק תמיכה של ממש לראיות התביעה.

12. שילוב כל אלה מציג ראיות לכאורה, ולמעלה מכך. בחנתי את טענות ההגנה, ואין בהן לגרוע מעצמת הראיות. העובדה כי התשלומים שביצע ראפע למשיב לא גובו בקבלות, להבדיל מתשלומיו לג'וודאת, הוסברה בידי ראפע בכך שנתן אמון במשיב ונסמך על שיחות טלפון שקיבל מ"מאיו" לאחר כל תשלום בהן "אישר" מאיו שהמשיב מסר את הכסף לידי. עצם קיומם של התשלומים מוכח לכאורה הן בדבריו של ראפע, הן בחלק מאמירות המשיב שאישר קבלת כספים מראפע, והן בניסיונו של ראפע למכור את הקרקע הלאה, שכאמור מוכח בראיות נוספות ומעיד כי לשיטתו רכש את הקרקע.

ניסיון נוסף של ההגנה, לאבחן בין פעולותיו של ג'וודאת לאלה של המשיב ולטעון כי ג'וודאת ביצע את המרמה ללא מעורבות המשיב, אינו עומד בקנה אחד עם גרסתו של ראפע לפיו השניים פעלו יחד מול ראפע עד לפטירתו של ג'וודאת, שאז נכנס המשיב לנעליו של ג'וודאת גם במישור של קבלת הכספים מראפע. ולבסוף, הפנתה ההגנה לאזכורו של אדם בשל כאמל בדבריו של ראפע וטענה שאין הוכחה למעורבותו של אדם זה. אזכור זה לא יכול לסייע להגנה, שכן המשיב עצמו אישר ששלח אדם בשם האמור לראפע לקבל כסף (הודעה מיום 7.3.16 ש' 340).

13. אני קובע שקיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב באישום הראשון.

האישום השני

14. אישום זה עוסק בעבירות של קבלת דבר במרמה ושימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר. לפיו, במהלך 2015 הציע ג'וודאת לראפע לרכוש קרקע שנמצאת בבעלותה של זמוראד מוסא קואס (להלן "זמוראד") והפגיש בין

ראפע לאישה שנחזתה להיות זמוראד ודרשה 350 אלף דולר עבור הקרקע. העסקה לא יצאה לפועל. בהמשך טען ג'וודאט בפני ראפע שהאישה חולה וביקשו להעביר אליה כסף באמצעות ג'וודאט וזאת עבור הוצאות רפואיות. הסכום, כך אמר, יהווה הלוואה ויוחזר כאשר הקרקע של זמוראד תימכר, מכספי המכירה. המשיב וג'וודאט הציגו לראפע מסמך מזויף הנחזה כאישור של הכנסיה הבפטסטית בירושלים לפיו זמוראד מתגוררת במנזר של הכנסיה מאז 2008. ראפע העביר למשיב כ-28,000 ₪ לטובת ההוצאות הרפואיות של זמוראד כהלוואה. אחרי מספר שבועות ביקש המשיב מראפע להגיש לפגישה במשרדו של עו"ד נידאל אבו טהה בה תימכר הקרקע, וראפע הגיע עם קונה פוטנציאלי בשם אבו נשאת. בשלב מסוים של הפגישה ניסה אדם שזהותו לא ידועה לצלם את האישה, זו עזבה את המשרד והעסקה לא התממשה.

15. גם הפעם דבריו של ראפע נמצאים בבסיס האישום. בהודעה מיום 6.3.16 מסר שג'וודאט הפגישו עם זמוראד שרצתה למכור שני דונם באזור גילה ועליהם שני בתים. גם "סאבר" נכח בפגישה. לאחר שזמוראד דרשה 400-350 אלף דולר השיב ראפע שאין לו סכום כזה והפגישה הסתיימה. אחר מספר ימים התקשר אליו ג'וודאט, סיפר שזמוראד חולה וביקש את ההלוואה הנזכרת לעיל "ואחרי זה יקזזו לי את זה במחיר שאני ארכוש את הבית". ראפע העביר 28 אלף ₪ לזמוראד באמצעות ג'וודאט. אחרי שבועיים-שלושה סאבר התקשר לראפע והזמין לעו"ד אבו טהה. זמוראד היתה בפגישה, אך כשהגיע אליה אדם בשם אבו אברהים האני וצילם את זמוראד, ולאחר שסאבר שאל את זמוראד למה היא רוצה לצאת, היא ברחה. בהמשך זימן סאבר שוב את ראפע למשרדו של עו"ד אבו טהה אך "הם לא היו". כעבור זמן סאבר סיפר לראפע שזמוראד חלתה ונפטרה (עמ' 4-5). ראפע טען שמסר 40 אלף ₪ נוספים לנהג של המנזר בו שהתה זמוראד, אך אחרי שבועיים התקשר אליו אדם שהציג עצמו ככומר של המנזר והכחיש שביקש מראפע כסף או שלח אליו מישהו לקחתו. בהמשך הבין ראפע שהכומר ביקש מסאבר לבדוק מדוע נלקח הכסף וסאבר התקשר לראפע ואמר לו שילך למנזר ויבדוק זאת. לאחר מכן מסר הכומר לראפע שהכסף הופקד בכספת המנזר וישמש כחלק מהתשלומים עבור הקרקע. ראפע לא פגש את "הכומר" מעולם, וסבר שמדובר בכומר משום שג'וודאט אמר לו זאת והציג בפניו מסמך עם לוגו של המנזר לפיו "האישה גרה במנזר מ-2008" (עמ' 5). בהודעה נוספת מיום 21.3.16 הוסיף ראפע שסאבר לקח אותו לקרקע של זמוראד, ולקח ממנו סך של כ-28 אלף ₪ "כי אמר על זמוראד שהיא חולה". לפגישה אצל עורך הדין הגיע משום שרצה לקבל את כספו חזרה, וכי קישר בין סאבר לבין אבו נשאת מאזור הצפון כי קיווה שכך תירכש הקרקע וכספי ההלוואה שנתן יוחזרו (עמ' 2). הוא הסביר כי האמירה שנרשמה בהודעה הקודמת, לפיה סוכם שסכום ההלוואה יקוזז מסכום רכישת הבית על-ידי ראפע, היא אי-הבנה ובפועל לא ביקש לרכוש את הקרקע (עמ' 3 ש' 61). עוד טען שסאבר הוא שקיבל מידי אדם סכום "ההלוואה" לזמוראד והציג את המסמך שנמסר לו לפיו זמוראד נמצאת בכנסיה מאז 2008. עוד מסר שניגש בדיעבד לכנסיה ונמסר לו שהמסמך מזויף (ש' 74). בהודעה מיום 30.3.16 (עמ' 2) חזר על דבריו וציין שבסך-הכל שילם "לזמוראד" סכום של כ-75 אלף ₪.

16. בדברי ראפע ישנם פערים מסוימים. אחד מהם נדון בפסקה הקודמת, בשאלה האם אמר שביקש לקנות את הקרקע בעצמו בזמן מתן ההלוואה. בנוסף, טען תחילה שג'וודאט מסר לו את המסמך מהכנסיה ובהמשך שסאבר עשה זאת. ועם זאת, איני סבור כי מדובר בפערים הנוגעים ללב הגרסה. הם יתבררו בהליך העיקרי, ואין בהם כדי להחליש מעצמתן של הראיות לכאורה, שהיא ניכרת. טענתו של ראפע אודות המרמה מפורטת, ונתמכת בראיות:

17. בכלל זה הציג ראפע את המסמך "מהכנסיה", כשעובדת זיופו נתמכת בהודעתו של גזבר הפטריארכיה הלטינית, מר אספר, מיום 12.4.16, אשר מסר כי המסמך אינו תואם את מסמכי הפטריארכיה וזויף, ובהודעתו מאותו תאריך של מר דוגבאג' פקיד במחלקת נכסים במנזר לטרון שמסר כי למנזר אין בית אבות כפי שרשום במסמך, כי הסמל

לא שייך לו והצביע על פערים עובדתיים נוספים במסמך. תמיכה נוספת לדברי ראפע מצויה במסמכי הרישום של הקרקע. לא מן הנמנע לציין גם את שפורט לעיל באישום הראשון, לפיו ראפע לא מסר את תלונתו בניסיון להפליל את המשיב וסבר שהאחרון הוא חברו, דבר המגביר את מהימנותו.

18. ראיה עצמאית נוספת המפלילה את המשיב בהקבלה לגרסתו של ראפע היא הודעתה של עבלה בדואן מיום 6.3.16. היא אישרה כי המשיב "הציע לקחת את התמונה שלי ולהכניס אותה לתעודת זהות של מישהי שהשם שלה זומרוד (כך במקור), וללכת אתו למכור קרקע של זומרוד למישהו שאני לא מכירה" (ש' 7-8). בדואן הוסיפה שבהמשך הצטלמה ומסרה לידי המשיב תמונות פספורט שלה. עוד הלכה עם המשיב לעורך דין ונערכו מסמכים (עמ' 3). עו"ד טהה אישר, בעימות עם המשיב (הודעת המשיב מיום 7.3.16 עמ' 14) כי המשיב, ג'וודאט ועבלה בדואן נכחו במשרדו. המשיב, מנגד, ניסה להרחיק עצמו מעבלה הגם שאישר שפגשה אצל עו"ד טהה, ולדבריו הובאה לשם בידי ג'וודאט (הודעה מיום 7.3.16 עמ' 7). לאחר מכן נערך עימות בינו לבין עבלה בדואן במהלכו, לאחר שהמשיב הזכיר את ג'וודאט, נסוגה עבלה מדבריה בצורה שעל פניה אינה משכנעת, תוך שהמשיב טוען שכל המרמה בוצעה בידי ג'וודאט, גם כן בצורה שקשה לקבלה בשלב זה (שם, עמ' 8-10. ראו גם הודעותיה של עבלה בהמשך).

19. לכל אלה אוסיף, כי שאלת מעורבותו של המשיב, "סאבר", במרמה האמורה לא נוגעת אך להצגת המסמך המזויף, אלא גם באלמנטים נוספים. כפי העולה מדברי ראפע, "סאבר" ליווה את המרמה מראשיתה, ובכלל זה נכח בפגישה הראשונה עם זמוראד אודות מכירת הקרקע, תיאם עם ראפע מפגש אצל עורך הדין, נכח במפגש זה, דיבר בו עם זמוראד וכן "בירר" עבור ראפע היכן הכסף ששילם לכאורה לזמוראד תוך ש"כומר" מתקשר במקביל עם ראפע. כל אלה מציגים מעורבות משמעותית ודומיננטית של המשיב במרמה הנדונה, גם אם בשיתוף פעולה עם ג'וודאט.

20. לבסוף, אשוב ואציין גם את ניסיונותיו של המשיב להרחיק עצמו מראפע, כמתואר לעיל בסקירת האישום הראשון ואת הסתירות הניכרות בגרסאותיו אשר פועלות נגדו. בשל כל אלה, לא די בפערים האמורים בדברי ראפע כדי לנתק את המשיב מן המרמה ולהחליש את עצמת הראיות.

21. עוד יש לציין כי המאשימה בחרה לייחס למשיב, באישום זה, רק את סכום ה"הלוואה" ולא את כלל הכספים שטען ראפע כי שילם במסגרת המרמה. ניתן להניח שמדובר בהחלטה הנוגעת לזהות מקבל הכספים לדברי ראפע, ואיני סבור שיש בנושא זה לגרוע מעצמת הראיות.

22. גם בנוגע לאישום זה ישנן, אפוא, ראיות לכאורה.

האישום השלישי

23. אישום זה עוסק בעבירות של ניסיון לקבל דבר במרמה, שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל באמצעותו דבר וכן עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

24. כפי הנטען בכתב האישום, שמעון אוחנה (להלן "שמעון") הוא עד תביעה בהליך פלילי המתנהל נגד המשיב ולפיו קיבל המשיב במרמה סך 500 אלף ₪ משמעון. במהלך ניהול ההליך, המשיב פנה לשמעון והציע להחזיר לו את הסכום באמצעות העברת זכויות בקרקעות. הוא נפגש עם שמעון במשרדו של עו"ד איליה צ'רקנסקי והציג חמישה

יפויי כוח נוטריוניים מזויפים, הנחזים להעניק למשיב יפויי כוח במספר נכסים. לבקשתו, ערך עו"ד צ'רקנסקי יפויי כוח בלתי חוזר לטובת שמעון, המעביר לידיו זכויות בנכסים שונים. בהמשך ביקש המשיב מעליאן לסייע לו בהצגת מצג שווא בפני שמעון. השניים טענו בפני שמעון כי עליאן חייב למשיב כספים שישולמו באמצעות העברת זכויות בקרקע שבבעלותו בבית צפאפא, והמשיב הבטיח לשמעון שימחה לו את זכויותיו בקרקע וכי מדובר בקרקע בבעלות עליאן ויש סכסוך ירושה שמונע מכירתה או העברתה. עוד בהמשך נפגשו המשיב, עליאן ושמעון במשרדו של עו"ד נידאל אבו טהה ומילאו בקשה לרישום הערת אזהרה בקרקע האמורה, הגם שהמשיב ועליאן ידעו שלא ניתן לרשום הערה כאמור.

25. הראיות לאישום זה מורכבות ממספר נדבכים. בהודעה מיום 17.3.16 מסר עו"ד צ'רקנסקי כי המשיב ושמעון הגיעו אליו עם יפויי הכוח הנדונים המציגים לכאורה אפשרות של המשיב למכור את הקרקעות אליהן מתייחסים המסמכים, כי המשיב הציג בפניו שהוא מחזיק ביפויי כוח לאותן קרקעות, כי הבין שהמשיב ביקש להעביר קרקעות לשמעון על סמך יפויי הכוח ועל כן ערך יפויי כוח מהמשיב לשמעון. עוד ערך הסכם, המצוי בחומר החקירה, בין שמעון למשיב ובחתימת שניהם. בהסכם נרשם כי המשיב בעל זכויות בקרקעות אליהן מתייחסים יפויי הכוח, ומוכרן לשמעון תמורת 370 אלף ₪ ובהמשך סך של 880 אלף ₪. בהסכם עוגנה גם התחייבות של המשיב למכור לשמעון נכסים נוספים. יצוין כי שמעון, בהודעה מיום 16.3.16 (ש' 58-50), סיפר כי שילם למשיב את כל הסכומים המופיעים בהסכם.

26. לפי מזכרו של גל לוי מיום 1.3.15, תכתובת מיום 7.3.16 עם גב' יחזקאל מלשכת עורכי הדין, והודעתו של עו"ד צבר מיום 5.4.16, אותנטיות יפויי הכוח נבדקה. לגבי יפויי כוח ראשון תעודת הזהות של מי שרשום כבעל האדמה אינה קיימת במערכת, ועורך הדין המאמת נפטר. לגבי יפויי כוח שני, החוקר לא הצליח לזמן את מי שנרשמה בו כבעלת האדמה לעדות ושוב נפטר עורך הדין המאמת. גם לגבי יפויי כוח שלישי ורביעי תעודת הזהות של מי שרשום כבעל האדמה אינה קיימת במערכת, ועורך הדין המאמת - עו"ד צבר - מסר שמדובר במסמך מזויף. לגבי מסמך חמישי, בעל הקרקע נפטר טרם התאריך בו נחתם לכאורה המסמך. כך, למעט מסמך אחת ישנן ראיות כי מדובר בייפויי כוח מזויפים.

27. אשר להמשך ההתרחשות הנטענת באישום זה, גם הפעם קיימת גרסה מפלילה מפיו של עליאן. הלה אישר, בהודעה מיום 29.3.16, כי במהלך פגישה אצל עו"ד בה נכחו גם המשיב ושמעון, חתם על מסמך בו הסכים לרישום הערת אזהרה על חלקו במגרש בבית צפפה "וזוה על מנת ששמעון אוחנה יבטל נגדו את התלונה". כשנשאל האם התכוון לתת לשמעון את הקרקע לאחר ביטול התלונה השיב "מה פתאום" וטען שהמשיב הולך אותו שולל, ידע שעליאן אינו מתכוון לתת דבר לשמעון והבטיח לעליאן כי בעצם חתימת המסמך "הוא סוגר את העניין" ומחזיר את המסמך לעליאן (עמ' 2). עוד טען שחתם על המסמך בהיותו שתוי. להבנתו, הערת האזהרה משמעה "שאני לא יכול לעשות כלום בנכס עד שהסיפור עם מחמוד מסתיים ועד שמחמוד לא מעביר לו את כל הנכסים שחייב לו" (עמ' 3). עוד הוצגה הבקשה לרישום הערת אזהרה, חתומה ומאומתת בידי עו"ד טאהא.

28. המשיב עצמו טען בחקירותיו כי החזיר לשמעון את כספו במזומן, וכאשר הוצגו בפניו המסמכים הנזכרים לעיל טען שהיה אמור להחזיר לשמעון קרקעות וכי עליאן נתן למשיב את חלקו בקרקע בבית צפפה והמשיב ביקש לערוך הערת אזהרה לטובת שמעון אצל עו"ד טהה. (הודעה מיום 7.3.16 ש' 64-59). לגבי יפויי הכוח טען שהם אותנטיים, ששמעון לא שילם לו את תמורת הקרקעות ולכן המשיב החזיר לשמעון את כספו במזומן "ועזבנו את זה" (ש' 74-77 ועמ' 5-6).

29. קיימות אפוא ראיות לכאורה בעצמה של ממש לנטען באישום. המשיב עצמו מאשר את העסקאות הנטענות, אך טוען שדובר בעסקאות ובמסמכי אמת כאשר העסקה הראשונה נכשלה, והוא העביר את חובו במזומן לשמעון. דבריו נסתרים בראיות המוכיחות את זיוף המסמכים, בדבריו של שמעון ובדבריו של עליאן לפיהם כלל לא התכוון להעביר את הקרקע לשמעון.

30. לא נעלם מעיני שיקול, אשר נוגע לאופי גרסתו של שמעון. לגרסה זו פנים לכאן ולכאן. מחד, שמעון אישר, בהודעה מיום 16.3.16 ולשאלות החוקר, כי סבר שעליאן העביר אליו זכויות בקרקע ושהמשיב החזיר את חובו באמצעות העברת קרקעות על שמו (ש' 9). עוד הוסיף ואישר כי המשיב הונה אותו פעם אחר פעם (ש' 76). מאידך, גרסתו מציגה חוסר ידע ניכר מצדו בנוגע לפרטים הקשורים בעסקאות שביצע עם המשיב. שמעון לא ידע למסור פרטי קשר של עורך דין בשם יוסף, שלדבריו מחזיק במסמכי החנויות והבתים שהמשיב מכר לו, או להסביר כיצד אין ברשותו מסמכים אלה או העתקיהם (עמ' 1). הוא לא זכר אם פגש את עורכי הדין החתומים על המסמכים שהמשיב הראה לו (ש' 26), לא ידע לומר כמה כסף המשיב קיבל ממנו עד היום (ש' 36), נשאל על מסמכי קרקעות נוספים וידע אך להשיב שהמשיב העביר את הקרקעות אליו אך "אני לא זוכר תמורת מה" (ש' 38) וכשנשאל אם ברשותו מסמכים אלה השיב "לא. אבל מחמוד אמר לי שזה נמצא בכספת של הבנק" (ש' 49). כשנשאל לגבי נכס נוסף שלדבריו נמכר לו באמצעות אביו של המשיב ענה "דאוד יודע. יש לי ניירת בבית" (ש' 53), כשהוצג לו ההסכם שנערך אצל עו"ד צ'רקניסקי שאל את החוקרת במה מדובר, וכשהסבירה לו לא ידע להגיד כמה שילם תמורת הנכסים והפנה להסכם (ש' 54-60). בדומה טען שחתם על קבלה לפיה קיבל 250 אלף ₪ מהמשיב וזאת למרות שלא קיבל את הכסף וכדי "להצילו", הגם שלא זכר לומר ממה הציל את המשיב (ש' 63-69). שמעון התקשה לפרט את הנכסים שקיבל מהמשיב וטען "כל מה שיש זה שלי" ושיש לו מסמכים אצל עורך דין. כשנשאל באיזה עורך דין מדובר, לא השיב "אני צריך ללכת אליו. מחמוד שם את כל החומר בבנק" ולא ידע באיזה בנק מדובר (ש' 81-89). כשנשאל שוב אילו חנויות נמכרו לו, לדבריו בידי דאוד אביו של המשיב, השיב "דאוד יודע" (ש' 95).

31. כאמור, אין זה השלב לבחינת מהימנות. ועם זאת, קריאת ההודעה מאפשרת להתרשם ממי שאינו מסוגל לספק פירוט אודות עסקאות של רכישת נכסים בשווי ניכר שלטענתו ביצע. אפשר כי הפערים בדבריו נובעים ממידה ניכרת של תמימות והסתמכות על המשיב ואביו שלדבריו מכרו לו את הנכסים והחזיקו את הניירת ברשותם, אך לשלב זה של ראיות לכאורה יש להתחשב באופייה החסר של גרסתו. אני סבור שיש בכך להחליש, במידת מה, את עצמת הראיות. ועם זאת אדגיש, כי אני סבור שמדובר בחולשה ניכרת לשלב זה, העוסק בפוטנציאל הרשעה. בפרט, בשקילת עילות המעצר יש מקום להתחשב גם במעשים מושא האישום השלישי. שהרי, חומר הראיות לגביהם כולל לא רק את דבריו של שמעון. המשיב עצמו אינו מכחיש את עצם ביצוע העסקאות עם שמעון, מופלל בידי עליאן בנוגע לעסקה השנייה, ובאמצעות יפוי הכוח המזויפים בנוגע לעסקה הראשונה. לכן, למרות אופיה של גרסתו של שמעון קיימות ראיות לכאורה בעצמה של ממש לעבירות הנדונות באישום זה.

32. עוד אציין, בנוגע לעבירת השיבוש המיוחסת למשיב באישום השלישי, כי הוצג פרוטוקול מ"ת 6758-09-10 מיום 14.9.10 לפיו (עמ' 5 בש' 15) מסרה המאשימה שלא תתנגד כי המשיב ישיב לשמעון את הכספים שגזל ממנו לכאורה במרמה מושא אותו הליך. הדבר עשוי להשליך על טענתה, כיום, כי השבת הכספים לשמעון נועדה לשיבוש ההליך. ועם זאת יש לציין כי מדובר בחולשה מדודה. שהרי, הסכמת המאשימה נגעה לתשלום אמת למתלונן ולא לרמייתו. המשיב ביצע את הרמייה, כפי הנטען, בניסיון להוביל את שמעון המתלונן להביע בפני בית המשפט עמדה שתטיב עמו, ואכן לפי פרוטוקול מיום 23.3.15 שמעון מסר לבית המשפט כי קיבל מהמשיב "את כל המגיע לי, אני

רוצה לראות אותו מסיים את ההליך הזה, אני רוצה לבוא לשיבות ולאחוז בידו עד שיסיים את העניין". קיימות אפוא ראיות גם לעבירת השיבוש, הגם שנגרע מעצמתן נתח מסוים.

33. במכלול השיקולים אני קובע שקיימות ראיות לכאורה לביצוען של העבירות באישום השלישי, בכפוף למפורט לעיל.

עילות המעצר והאפשרות להסתפק בחלופה

34. עילות המעצר במקרה זה הן בעלות משקל של ממש. המשיב כשל לכאורה בעבריינות מרמה מחושבת, מחוכמת ומסוכנת, שכללה לא רק חבירה של מספר עבריינים אלא אף זיוף מסמכים לרבות "פוי" כוח, מסמכים רפואיים, חתימות של עורכי דין ואישורו של קונסול ישראל. לכך התווספה התחזות של מספר גורמים ("סאבר", "אחותו", עליאן כ"מאיו", ה"כומר" או עבלה בדואן), ביום פגישות ושיחות טלפון ועוד. בנוסף יש לזכור כי מדובר בהונאה בקרקעות, תוך גרימת נזק רב למרומים בקבלת סכומים וכן "החזר חובות" בשווי של מאות אלפי שקלים. המשיב מילא תפקיד מרכזי ודומיננטי במהלך זה, כשבין היתר גייס מתחזים, התחזה בעצמו, קנה את אמונו של הקורבן עד שזה סבר שמדובר בחבר אמת וקיבל מידי סכומים ניכרים. היכולת להוציא אל הפועל מרמה בסדר גודל שכזה, באופן בו בוצעה לכאורה, מעידה על הסיכון הנשקף מן המשיב.

35. מספר אלמנטים מחדדים את המסקנה האמורה אודות יכולות המרמה של הנאשם. הוא הצליח לכאורה להונות את המתלונן ראפע פעם אחר פעם, במעשים מושא האישום הראשון והשני. יכולותיו ניכרות גם בהצלחתו לכאורה (ובסייגים הראייתיים עליהם עמדתי לעיל), במעשים מושא האישום השלישי, לחזור ו"להפיל בפח" קרבן שכבר רומה על ידו בהקשר דומה ואף התלונן על כך במשטרה. המשיב לא היסס לחזור ולבצע לכאורה עבירות כנגד שמעון, באותו זמן בו מתנהל נגדו הליך פלילי בגין הונאתו של שמעון בעבר וכאשר האחרון משמש כעד תביעה נגדו. המשיב אף הצליח במעשי ההונאה החוזרים כלפי שמעון, דבר המעיד הן על תעוזתו והן על "כישוריו" הפליליים.

36. לכך יש להוסיף כדלקמן:

ראשית, במהלך ההליך הפלילי המתנהל נגד המשיב שוחרר הוא בתנאים מגבילים, ובהם הפקדה כספית ניכרת בגובה של מאה אלף ₪ (כך לפי החלטה במ"ת 6758-09-10 מיום 14.9.10, שהוצגה בפני בידי ההגנה). הדבר לא הרתיע את המשיב מלבצע לכאורה את העבירות נגד שמעון, מושא האישום השלישי. הדבר ממחיש את מסוכנותו ומשליך על היכולת לתת בו אמון כי אם ישוחרר ממעצר לא ישוב לסורו.

שנית, לצד הראיות הנוגעות לעבירות המיוחסות למשיב, העיון בחומר הראיות מעלה אינדיקציות רלבנטיות נוספות. עליאן, שכאמור שיתף פעולה עם המשיב, תיאר היכרות ממושכת עם המשיב וכי האחרון "תמיד רדף אחריי שאני אביא נוסח רישום טאבו על מנת שירמה אנשים" (עמ' 2 ש' 16). עליאן אף סיפר שהמשיב "בבית שלי היה מראה לי את החבילות של הכספים ואמר לי שלקח מתל אביב, חיפה" (ש' 36). המשיב עצמו טען בחקירותיו כי הוא עוסק במה שאותו כינה "תיווך בקרקעות". בחיפוש בביתו נמצאו מסמכים הנוגעים לעסקאות שונות בקרקעות, וראו ההסברים שסיפק להם בהודעתו מיום 2.3.16. עוד נדרש שם להסביר מדוע נתפסו בביתו תעודות מזהות שונות (ובהן אלה של מאיו), וטען כי הן אינן שלו וקשורות לג'וודאט (למשל ש' 220-212). כאמור נתפסו ברשותו גם חותמות, לרבות של עורך-דין.

37. אני ער לכך שהמשיב הוא בחור צעיר, ובעברו אין הרשעות בעבירות דומות למעט הרשעה בהתחזות לצד כניסה

לישראל שלא כדין. ועם זאת, התמונה המתקבלת מציגה סיכון של ממש לציבור, הנשקף ממי שחוטא וחוזר לכאורה במעשי מרמה. המשיב כבר מעל באמון שניתן בו בעבר וניצל את שחרורו ממעצר לצורך ביצוע לכאורה של עבירות מרמה חמורות נוספות, שנזקן לקורבנות הוא ניכר. איני סבור כי יש מקום לחזור וליטול את הסיכון וזאת על חשבונם של קורבנות פוטנציאליים נוספים.

38. לכך יש להוסיף את החשש לסיכול ההליך. המשיב הוא תושב שטחים, דבר המקים חשש טבוע להימלטות מן הדין. במקרה דנן, נוכח אופיים המרמתי של מעשיו לרבות יכולתו להתחזות ולהשתמש במסמכים מזויפים והעובדה שמתנהלים נגדו שני הליכים פליליים במקביל, גובר החשש האמור באופן ניכר.

39. המשיב הציג, מנגד, מסמכים לפיהם נעצר ברשות הפלסטינית ופנה לוועדת המאוימים. נטען שנשקפת לו סכנה אם ישוב לשטחים, ועל כן ההגנה הציעה לשחררו לשטחי ישראל, ל"מעצר בית" בפיקוח אביו. נטען כי האיום למשיב נובע מכך שאביו שיתף בעבר פעולה עם הרשויות בישראל. לעניין זה אציין כי בהודעותיו טען המשיב אחרת: כי הוא מאיום משום שהוא עוסק בתיווך קרקעות בין יהודים לערבים (הודעות מהימים 1.3.16 ו-2.3.16).

איני יכול לקבל הצעה זו. סוגיית האיום בפני עצמה אינה יכולה לשמש עילה לשחרורו של המשיב תוך סיכון הציבור. היא עולה, בפסיקה, במצבים בהם בית המשפט שוקל לשחרר תושב שטחים ממעצר, ולא כך במקרה דנן.

זאת ועוד, בפסיקה נקבע כי שאלת הסיכון לתושב שטחים מסורה לוועדת המאוימים, שהיא אשר "מרכזת את המידע מגורמי הביטחון והאכיפה וגופי המודיעין מעבדת האותות ומעריכה אותם לפי מיתבשיקול דעתה המקצועי" (בג"ץ 9343/11 פלוני נ' ועדת המאוימים ואח' (פורסם ב"נבו", 7.3.12)). כלים אלה אינם מצויים בידי בית המשפט, ולכן אומצה עמדה מצמצמת לפיה "שחרורו של תושב שטחים לחלוף מתעצבן ישראל ליעשה הרקב במקרים מיוחדים, כפי שנקבע בעניין קונדוס, כאשר קיימת לכאורה מניעה ממשיית להחזרתו של הנאשם לרשות הפלסטינית, וכאשר בכוחו להציע חלופת מעצר הדוקה" (בש"פ 743/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.2.15)).

אין המדובר באחד מאותם מקרים חריגים. זאת, ראשית ועיקר, בשל עצמתן של עילות המעצר כמפורט לעיל, שאינו מאפשר את השחרור. שנית ומעל לצורך אציין, כי האפשרות שהוצעה בידי ההגנה, לשחרר את המשיב בפיקוח אביו, אינה הולמת. מחומר החקירה עולה שהאב עוסק בעצמו ב"תיווך" בלתי פורמלי בקרקעות, ושמו חוזר ועולה בקשר לפעילותו של המשיב בתחום. שמעון סיפר בהודעתו מיום 16.3.16 כי רכש נכסים גם מהאב, דאוד. המשיב עצמו סיפר שאביו עוסק בתיווך קרקעות (הודעה מיום 1.3.16 ש' 45), ובהודעה מיום 2.3.16 הוסיף "אני ואבא עובדים ביחד בקרקעות ואדמות. אבא שלי נתן לי את הניירת שאני אמצא קונים" (ש' 20). ההדגשה הוספה. בהודעה מיום 7.3.16 אף קשר בין אביו לבין המתלונן ראפע, כשטען שאביו סיפר לו שהוא מכיר את ראפע עשרים שנה (ש' 32). עוד סיפר כי טרם מעצרו התגורר בין היתר עם אביו, וכי האב גר "בכל מיני מקומות לפעמים פסגת זאב לפעמים תלפיות וגם היה בצומת פת" (הודעה מיום 14.4.16 ש' 24). בפרוטוקול הדיון מיום 14.9.10 במ"ת 6758-09-10 הנזכר לעיל, טען בא-כוחו של המשיב כי "המשיב הצהיר שאביו מכור לסמים 'נרקומן' אין קשר בין הבן לאבא" (עמ' 4 ש' 12). שחרורו של המשיב בפיקוחו של מי שלדבריו עובד יחד עמו ב"תיווך" בתחום הקרקעות, ושנע-ונד בין מקומות מגורים, אינו מספק התמודדות הולמת עם הסיכון להישנות מעשי המרמה.

40. בסוף הישיבה מיום 4.5.16 העלתה ההגנה את עניינו של עליאן, וביקשה לדעת האם ננקטו נגדו הליכי אכיפה. בתגובה ענתה המבקשת כי לעליאן נשלח מכתב יידוע טרם העמדתו לדין. הגם שהדבר לא נטען במפורש אציין, כי נוכח היקף מעורבותו של עליאן, השונה מהותית מזו המיוחסת למשיב, והעדר עבר פלילי בעניינו של עליאן בהשוואה

לחזרתו של המשיב לדרך המרמה למרות הליך המתנהל נגדו, איני רואה בסיס לטיעון בדבר אפליה.

41. אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, ג' אייר תשע"ו, 11 מאי 2016, בהעדר הצדדים.